



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 maja 2023 r.

Pozycja 193

POSTANOWIENIE

z dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sygn. akt Ts 206/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.J. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 września 2022 r. (data nadania) P.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującej sprawy.

Skarżący jest ojcem małoletniego F.J. Nie poddał on syna szczepieniom ochronnym w terminach wynikających z komunikatu Głównego Inspektora Sanitarnego w sprawie Programu Szczepień Ochronnych. W związku z tym Wojewoda, postanowieniem z 16 maja 2016 r. (znak: [...]), nałożył na skarżącego grzywnę oraz wezwał go do wykonania obowiązku poddania syna szczepieniom, zgodnie z tytułem wykonawczym z 12 lutego 2016 r. (nr [...]) wystawionym przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w T. Skarżący odwołał się od powyższego rozstrzygnięcia do Ministra Zdrowia, który postanowieniem z 31 lipca 2018 r. (znak: [...]) utrzymał je w mocy.

Skarga złożona przez skarżącego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. została oddalona wyrokiem z 21 marca 2019 r. (sygn. akt [...]). Następnie Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 5 maja 2022 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 10 listopada 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 23 listopada 2022 r.) wezwał skarżącego do doręczenia: pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania go w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami), odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii orzeczeń potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), a także czterech odpisów skargi konstytucyjnej. Skarżący został także zobowiązany do udokumentowania daty doręczenia ostatecznego orzeczenia.

W odpowiedzi na zarządzenie, 30 listopada 2022 r. (data nadania) skarżący doręczył część dokumentów wskazanych w zarządzeniu.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 28 lutego 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 7 marca 2023 r.) wezwał skarżącego do doręczenia tytułu wykonawczego z 12 lutego 2016 r. (nr [...]) wystawionego przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w T. oraz wyroku WSA w W. z 21 marca 2019 r. (sygn. akt [...]).

Powyższe dokumenty skarżący złożył w Trybunale 14 marca 2023 r. (data nadania).

Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Zdaniem skarżącego, zaskarżone przez niego przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. W ocenie Trybunału, skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznego rozpoznania, albowiem:

- została sporządzona przez adwokata, który przedłożył stosowne pełnomocnictwo;
- skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 maja 2022 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia;
- dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż powyższe orzeczenie zostało doręczone skarżącemu 14 czerwca 2022 r., natomiast skarga została wniesiona do Trybunału 14 września 2022 r. (data nadania);
- prawidłowo został określony przedmiot skargi, tj. art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.; dalej: ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych), § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.; dalej: rozporządzenie) oraz art. 17 ust. 11 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych w związku z § 5 rozporządzenia. Przepisy te statuuja obowiązek poddania się szczepieniom ochronnym;
- zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym;

– skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowane w skardze przepisy naruszają powyższe prawa. Zarzucił bowiem, że wyłączają one możliwość odmowy poddania się obowiązkowym szczepieniom przez osoby obowiązane albo przez ich opiekunów prawnych lub faktycznych. Podniósł, że ograniczenie wyżej wymienionych praw nie spełnia wymogu proporcjonalności, gdyż obowiązkowe szczepienia ochronne są zabiegiem medycznym obciążonym znacznym ryzykiem. Wskazał jednocześnie, że brak jest specjalnego funduszu, wypłacającego odszkodowania dla osób dotkniętych niepożądanymi odczynami poszczepiennymi. Skarżący stwierdził też, że występujące w niniejszej sprawie ograniczenie praw konstytucyjnych nie jest konieczne. W tym zakresie powołał przykłady innych państw, które zniosły obowiązek szczepień. Zdaniem skarżącego przedmiotowe ograniczenie nie nastąpiło na podstawie ustawy, gdyż liczba dawek poszczególnych szczepionek, jak również lata i miesiące, w których należy podać szczepionkę, wynikają z Programu Szczepień Ochronnych, będącego corocznym komunikatem Głównego Inspektora Sanitarnego;

– sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK, postanowił jak w sentencji.